

Ige:

ApCsel 9,36-43

Zsolt. 90,17 Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!

Kedves Bocskai téri Testvérek!

1. Kit szoktak ma példaképnek tekinteni?

A kis gyerekek mindenek előtt a szüleikben látják a példaképeket. Később, a fiatalok általában a híres embereket, a sztárokat, a híres filmszínészeket, a popsztárokat, az énekeseket, esetleg zenészeket. De a példaképek között vannak az akciófilmek superhősei is. Majd az idő múlásával megint változnak a példaképeink. Megjelennek előttünk azok az emberek, akik valamilyen cégnél, vállalatnál nagy karriert csináltak, vagy éppen a politikusok lesznek az emberek példaképeivé.

Példaképpé válnak, mert sikeresek az életben, ami azt jelenti, hogy csinosak, sok a pénzük, híresek és közismertek, egészségesek és erősek. Ők az irigyelt emberek, akik persze kevesen vannak. Az életük kifelé nagyon rendezettnek, és ezért igen vonzóan látszik, de a valóság már nem mindig ennyire idilli.

2. A Cselekedetek könyvében is egy példaképről hallottunk, Tábitáról, akinek a nevét Lukács evangélista eléggé körülményesen tudta csak megmagyarázni, de a végén kiderül, hogy nevének jelentése: zerge, gazella. Egyébként erről a bibliai személyről kapta nevét a Dorkas Segélyszervezet is.

Tábita Joppében élt, ami már az ókorban is híres kikötőváros volt. Ma Jaffának hívják Izrael területén. Ebben a városban Fülöp munkája által jött létre a gyülekezet, aminek tagja volt Tábita is. A Szentírás eléggé szűkszavúan jellemzi Tábitát, mégis ebből a néhány szóból sok minden kiderül róla.

Megtudjuk, hogy sok jót tett, sokat adakozott, majd hirtelen súlyosan megbetegedett és meghalt. Azt is leírja Lukács, hogy ruhákat készített az özvegyasszonyoknak. Ha a sorok között is olvasunk, akkor egyértelműen látszik, hogy nagyon sokan szeretették ezt a nőt a gyülekezetben, mert sokféleképpen osztotta szét szeretetét és önmagát.

Nem egy tipikus hős alkat Tábita. Az életéről nem lehet akciófilmet forgatni. Ha ma az újságok írnának róla, akkor biztosan nem valamelyik bulvármagazinban szerepelne, hiszen semmilyen botrányosat vagy meghökkentőt nem lehet megtudni róla. Semmi olyat nem találunk az életében, amivel az újság példányszámát növelni lehetne. Mégis hős volt, a hétköznapi élet igazi hőse. De ez az asszony hirtelen meghalt.

3. Én is ismertem egy ilyen embert, egy asztalost. Egyszerű ember volt, de szeretettel végezte a munkáját. Sok embernek segített. Ő csinálta meg Tiszaroffon a fiával a templomban a padokat. És még nagyon sok mindent – nekünk is. Éveken át kértük, hogy írja fel a padokra a nevét, mert azt így szokták, de nem tette, mert nem az volt a fontos.

Aztán ez az asztalos megbetegedett, igazából nem is derült ki, hogy mi volt a betegsége, de egy éven belül eltemettük. Általában nem szoktam megjegyezni, hogy kit milyen ige alapján búcsúztatok, de Pista bácsi temetési igéjére máig emlékszem: Zsolt. 90,17 „*Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá, kezeink munkáját tedd maradandóvá!*”

Ismerek egy másik illetőt, egy asszonyt. Erdélyben lakik. Juditnak hívják. Meglepő, ha elmondom, hogy Székesfehérváron találkoztam vele először, nővéreméknél. Évekkel ezelőtt, amikor nővéremék gyermekei még kicsik voltak, akkor Judit azért utazott el Erdélyből Székesfehérvárra, hogy segítsen mosni, vasalni, takarítani. Fizetséget nem fogadott el, mert nem volt sem bejárónő, sem takarítónő. Csupán szállást és ennivalót fogadott el, semmi mást. Egyszerűen azért, mert segíteni

akart egy családnak, akik nálánál is nagyobb szükségben voltak. És hűségesen segített, vagy mondjam inkább úgy, hogy keményen dolgozott hónapokon keresztül. Hogy mi volt az indítéka erre? Én egyetlen magyarázatot ismerek: Judit hisz Jézusban, Krisztus tanítványa, aki tetteiben is valóságosan megmutatta és megmutatja hitét. Nemcsak beszél a jézusi szeretetről, hanem teszi a szeretetből fakadó cselekedeteit.

Ilyen nő volt Tábita is, akiről a Cselekedetek könyve beszél.

4. Olyan különös, hogy ha őszintén elgondolkodunk az életről, akkor az igazi hősök nem feltűnőek, nem akarnak sztárok lenni. Nem csinálnak maguknak nagy hírverést. Mégis nélkülük élnetlenné lenne ez a világ. Élhetetlenül rideg és csillogó. De ezek az emberek – férfiak és nők – ott vannak, mert ott kell lenniük, ahol szükség van rájuk. Ott vannak, ahol sok jót kell tenni. Ott vannak, ahol alamizsnát, adományt kell osztani.

Itt is vannak közöttünk, és szívükön viselik a másik ember nyári táborát, és segítenek, hogy részt vegyen valaki más a gyülekezeti táborban. Bőkezűen adakoznak, amikor jó célt látnak. Ruhával segítik a rászorulókat, imádkoznak és közösséget vállalnak a nyomorulttal.

Kedves Bocskai téri Testvérek!

Egyszer egy kislány álma az volt, hogy híres zongorista lesz, de a Szamárinduló volt az egyetlen darab, ami el tudott játszani. Akárhogy is próbálkozott, nem volt többre képes. Egy idő után szülei elhatározták, hogy beiratják magántanítványként egy híres zongoraművészhez, hogy tanítsa meg őt rendesen zongorázni. A kislány természetesen el volt ragadtatva az ötlettől.

Amikor a kislány és szülei a meghallgatásra mentek a művészhez, egy komornyik nyitott ajtót és vezetette be őket a ház társalgójába, ahol egy gyönyörű koncertzongora állt. A kislány azonnal odaszaladt a zongorához, és elkezdte játszani rajta a Szamárindulót. Szégyenkező szülei elindultak felé, hogy leállítsák, de eközben belépett a művész, és bátorította a kislányt, hogy folytassa a darabot.

Azután helyet foglalt a kislány mellett, és hallgatta a játékát. Kisvártatva ő is bekapcsolódott a játékba, és akkordokkal, futamokkal egészítette ki a darabot. A kislány folytatta a Szamárindulót. A szülők nem hittek a fülüknek. Egy gyönyörű négykezeset hallottak, amelyet a kislányuk és a nagy művész együtt adott elő, és meglepő módon még mindig a Szamárinduló volt a fő téma.

Kedves Testvérem a Krisztusban!

Biztosan érezted már úgy magadat, mint a történetbeli kislány, hogy nem vagy többre képes, csak arra, hogy egy vacak Szamárindulót játsszál. Régen elfeledted már azokat a vágyakat, melyek többre ösztönöztek, sarkalltak téged. Sok hibát is elkövettél az életedben, ezért már nem akarsz hős lenni, sőt a hősködésből is régen kinőttél.

Isten azonban tudja, mire vagy képes, hiszen Ő tett képessé téged sok mindenre. Ő adott neked ajándékokat, képességeket és tehetséget. Ezeket kéri tőled, hogy használd az Ő dicsőségére. Isten nem akar egyedül megoldani mindent, hanem odaül melléd a zongorához, hogy együtt játszszonek veled. Melletted van, amikor segítesz valakinek, amikor sok jót teszel, akkor megáldja kezdet, ahogyan Tábita kezét is megáldotta.

Testvérem, törekedj arra, hogy megtegyed azt, amit Urunk rád bízott. És hidd, Ő maradandóvá teszi kezéd munkáját.

Pál szavait idézem végül: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor. 15,58) Ámen.

Loment Péter lelkész